

Arrest

nr. 308 395 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 september 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 september 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2023 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 augustus 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2023 werd ingediend door :

D. E. (N° R.N. xxx) geboren op (...)1986

K., S. (N° R.N. xxx) geboren op (...)1986

+ kind:

D. B. (N° R.N. xxx) geboren op (...)2020

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009, onder meer 2.8A en categorie 2 (prangende humanitaire situatie), betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De ouders dienden in 2011 een verzoek in om internationale bescherming dat reeds in 2011 werd afgewezen. Het gezin heeft vervolgens drie aanvragen 9ter ingediend die allen afgewezen werden. Het gezin heeft reeds eerder vier aanvragen 9bis ingediend die allen afgewezen werden. Het beroep tegen de negatieve beslissing 9bis genomen in 2022 werd door RvV in 2023 verworpen. Mevrouw betekende een 13septies omdat ze geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat ze geen medewerking verleende om haar echtgenoot te contacteren (3 jaar inreisverbod op 10.01.2017). Het coaching-traject werd in 2023 stopgezet omdat het gezin niet wilde meewerken aan begeleide terugkeer.

Betrokkenen verwijzen naar het element dat ze sinds 2011 in België verblijven, maar dat element op zich weerhoudt betrokkenen er niet van om terug te kunnen keren naar het herkomstland om een visumprocedure op te starten via de geëigende weg. Betrokkenen liggen zelf aan de basis van hun langdurige verblijf in België door achtereenvolgens de opstart van verschillende procedures, namelijk een verzoek om internationale bescherming, vijf aanvragen art. 9bis en drie aanvragen art. 9ter. Alle procedures werden afgesloten met negatieve beslissingen en aan geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten, gaven betrokkenen gevolg. De elementen van integratie (actieve en passieve kennis van het Nederlands, cursus voorbereiding theoretisch rijexamen gevolgd, tewerkstellingbelofte van D&E Cars uit Mol en Beauregart II uit Leopoldsburg, het uitvoeren van huishoudelijke taken voor iemand die voor 66% arbeidsongeschikt is, gebruik van het openbaar vervoer met De Lijn en MOBIB, verblijf in een huurappartement, het feit dat mevrouw op consultatie gaat in het Heilig Hartziekenhuis in Mol en haar facturen betaald, dat betrokkenen geen feiten van openbare orde hebben gepleegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen beweren dat zij de zorg op zich hebben genomen van een persoon die voor 66 % arbeidsongeschikt zou zijn. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat deze persoon mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan deze persoon een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld zouden kunnen worden, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien tewerkstelling alleen wordt toegestaan zolang een procedure ‘verzoek om internationale bescherming’ niet is afgesloten om hen de mogelijkheid te geven om tijdens de procedure in hun eigen behoeften te voorzien. Betrokkenen kunnen een verblijfsvergunning vragen indien zij in België willen werken als werknemer. Betrokkenen moeten voldoen aan de voorwaarden om te mogen werken. Deze procedure wordt vanuit het herkomstland opgestart via de werkgever. Om een verblijf als arbeidsmigrant te bekomen moeten betrokkenen een gecombineerde vergunning of arbeidskaart aanvragen. Betrokkenen kunnen hun huurappartement eventueel opzeggen en later opnieuw een woonst huren indien ze in het bezit worden gesteld van een verblijfskaart. Het feit op zich dat ze een woonst huren, vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor ze niet terug zouden kunnen keren naar het herkomstland. Dat mevrouw naar het Heilig Hartziekenhuis in Mol gaat en haar facturen correct betaalt, vormt geen buitengewone omstandigheid. Indien nodig, kan mevrouw ook in Armenië naar een ziekenhuis gaan. Mevrouw toont niet aan dat ze niet in staat is te reizen, noch dat ze geen behandeling kan krijgen in Armenië.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun kind in België is geboren, maar dit feit op zich vormt geen buitengewone omstandigheid die het gezin hindert om terug te keren naar het herkomstland om een visum D aan te vragen via de geëigende procedure. Het kind is nog zeer jong, namelijk drie jaar. Het kind zou volgens het schrijven van de advocaat beter Nederlands spreken, dan Armeens. Het zou pedagogisch en

psychologisch onverantwoord zijn om het kind in Armenië te laten opgroeien. De advocaat verwijst naar het kinderpardon in Nederland en stelt dat de belangen van het kind voorop dienen te staan en dat het kind ononderbroken in België dient op te groeien. Het kind zou volgens de advocaat geen bindingen met Armenië hebben. Dat het kind geen enkele band heeft met Armenië, is niet aannemelijk, noch dat het kind een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat het kind niet eventueel tijdelijk zou kunnen aansluiten op een Armeense school voor de duur van de procedure. Hoewel het kind niet in Armenië is geboren, heeft het kind via de ouders een band met Armenië. Alle gezinsleden hebben de Armeense nationaliteit. Er mag worden van uitgegaan dat de ouders hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Taalverwerving is een cognitief leerproces. Kinderen leren impliciet een taal, zonder dat ze oefeningen maken of grammaticaregels inoefenen. Een kind leert een bepaalde moedertaal dankzij de naaste omgeving. De ouders die de Armeense taal en het schrift machtig zijn, spelen de belangrijkste rol in dit leerproces. Kinderen kunnen spelenderwijze een taal leren en hebben daarvoor geen grammaticaregels en woordenschatlijstjes nodig. Een voorwaarde is wel dat ze veel blootgesteld worden aan de taal. Op deze zeer jonge kinderen ligt geen maatschappelijke druk en ze hebben alle tijd en ruimte om meerdere talen aan te leren. De meeste kinderen leren zonder moeilijkheden hun moedertaal. Het kind wordt ongetwijfeld blootgesteld aan zowel het Nederlands, als aan het Armeens. Kinderen meertalig opvoeden is niet ongewoon, integendeel, wordt zelfs gestimuleerd. Kinderen leren door meertalig opgevoed te worden, taalbegrip en taalgevoel aan. Kinderen die meerdere talen leren op vroege leeftijd, behalen een hoger taalvaardigheidsniveau. Er kan dan ook niet ingezien worden, waarom een eventuele tijdelijke terugkeer naar het moederland, een negatieve impact zou hebben op de (taal-)ontwikkeling van het kind, integendeel. De ontwikkeling van het kind wordt net gestimuleerd door op jonge leeftijd in contact te komen met meerdere talen. Gezien de zeer jonge leeftijd van het kind, kan het kind ongetwijfeld makkelijk aansluiten op het Armeense onderwijssysteem. Een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst betekent niet dat dit nadig zou zijn voor dit kind.

Visum-aanvragen voor Armeniërs kunnen gebeuren via VFS Global (<https://visa.vfsglobal.com/rus/en/bel>), dat via outsourcing de taak op zich neemt de visumaanvraag voor onder andere Armeense onderdanen op de bevoegde diplomatieke post te bezorgen. (Meer informatie vindt u op de website <https://russia.diplomatie.belgium.be/nl/visumafdeling>) Aldus hoeven verzoekers zich niet fysiek te verplaatsen naar Rusland (Moskou) maar kunnen zij een verblijfsaanvraag voor België vanuit Armenië via de post/digitale weg indienen.”

1.3. Op 23 augustus 2023 wordt aan de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die als volgt luiden:

De tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: D. E.
geboortedatum: (...) 1986
geboorteplaats: Talin
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een visum waarmee hij zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied kan bevinden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : het is in het belang van het driejarige kind dat het de situatie van de ouders volgt. Gezien de ouders terug dienen te keren naar het herkomstland, is het in het belang van dit nog zeer

jonge kind om de ouders te vervoegen naar Armenië. Het kind wordt opgevoed in de Armeense taal en de Nederlandse taal en kan aansluiten op een Armeense school.

Het gezins- en familieleven : het gezin wordt niet gescheiden van elkaar. Ze kunnen allen samen terugkeren naar het herkomstland.

De gezondheidstoestand : er zijn geen elementen voorhanden die erop zouden wijzen dat mijnheer niet in staat is om te reizen of dat hij een medische behandeling volgt waarvan hij enkel in België kan genieten.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

De derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

Naam, voornaam: K. S.

geboortedatum: (...) 1986

geboorteplaats: Talin

nationaliteit: Armenië

+ kind: D. B. geboren op (...) 2020

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een visum waarmee ze zich op wettige wijze op het Belgisch grondgebied mag bevinden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : het is in het belang van het driejarige kind dat het de situatie van de ouders volgt. Gezien de ouders terug dienen te keren naar het herkomstland, is het in het belang van dit nog zeer jonge kind om de ouders te vervoegen naar Armenië. Het kind wordt opgevoed in de Armeense taal en de Nederlandse taal en kan aansluiten op een Armeense school.

Het gezins- en familieleven : het gezin wordt niet gescheiden van elkaar. Ze kunnen allen samen terugkeren naar het herkomstland.

De gezondheidstoestand : er zijn geen elementen voorhanden die erop zouden wijzen dat mevrouw niet in staat is om te reizen of dat ze een medische behandeling volgt waarvan zij enkel in België kan genieten.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren volgend middel aan:

“Geput uit de schending van artikel 10 én 11 van de Grondwet; artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de

algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers wensen te verwijzen naar een RVV-arrest nr. 226.086 van 13 September 2019 waarin werd gesteld dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vw omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post alsook er andere omstandigheden van die aard kunnen zijn en dit zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen;

dat de bestreden beslissing expliciet erkent dat verzoekers reeds lang - sinds 2011 - in België verblijven doch stelt dat zij zelf aan de basis liggen van dit langdurig verblijf ingevolge "de opstart van verschillende procedures", hetwelke de indruk wekt dat verzoekers 'misbruik' zouden hebben gemaakt van deze procedures;

dat enerzijds de opstart van verschillende procedures een fundamenteel recht van verzoekers betrof en in de n.a.v. deze procedures genomen beslissingen nergens sprake was van procedure-misbruik én anderzijds dit alles niets afdoet aan de vaststelling dat verzoekers op heden hier reeds zeer lang verblijven zodat de duurzame verankering - ook al werd deze door verzoekers aan de hand van bewijsstukken aangetoond - quasi automatisch dient te worden verondersteld en bijgevolg ook de buitengewone omstandigheden, dewelke verzoekers verhinderen om de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van meer dan 12 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kind, hetwelke hier in 2020 geboren is, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kind hier vanaf zijn 2,5 jaar naar school gaat én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers is geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verandering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kind uitsluitend een binding met België heeft én anderzijds ook een terugkeer van verzoekers én hun kind naar Armenië zeer moeilijk is omdat zij daar niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarig kind van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat bovendien DVZ recent in een identieke dossiers van andere Armeense families wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw en DVZ dit trouwens ook voor andere 'derdelandsnationaliteiten' sinds medio 2018 tot op heden in zeer veel dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw en dit omwille van de overweging dat gezinnen met minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren, waartoe verzoekers echter ook behoren!;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 23.08.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 23.08.23 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede en derde bestreden beslissing bevatten een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een visum om regelmatig in België te kunnen verblijven en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad inzake het begrip "*buitengewone omstandigheden*", zij daarmee niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partijen betreft geen elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.7. Verzoekende partijen werpen op dat de verwerende partij de indruk wekt dat zij '*misbruik*' gemaakt zouden hebben van het feit dat zij in het verleden reeds verschillende procedures opgestart hebben en betogen in essentie dat het hun recht is om verschillende procedures op te starten, en dat dit ook niks afdoet aan de vaststelling dat zij hier al lang verblijven en duurzaam verankerd zijn. Deze duurzame verankering verhindert hen wel degelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat zij onder meer hun verblijf en integratie in België hebben aangehaald als reden waarom zij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Waar zij zich met hun kritiek toespitsen op de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zijzelf aan de basis liggen van hun langdurig verblijf door het achtereenvolgens opstarten van verschillende procedures en zij na negatieve beslissingen desondanks bleven persisteren in illegaal verblijf - hetgeen ook strookt met de gegevens van het administratief dossier en het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief is van de verwerende partij om erop te wijzen dat het lange verblijf van verzoekende partijen in België gelegen is in het naast zich neerleggen van verschillende negatieve beslissingen en terugkeerbesluiten - gaan zij er evenwel geheel aan voorbij dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de motivering dat het langdurig verblijf dat verzoekende partijen inroepen aan henzelf gelegen is maar heeft de verwerende partij ook verder gemotiveerd waarom dit langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid vormt die hen zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Immers, waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in

België verantwoorden, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partijen maken met hun betoog ook geenszins aannemelijk waarom de door hen ingeroepen elementen van integratie en verblijf hen wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier verblijven verzoekende partijen sinds 2011 in België. Zij zijn evenwel nooit toegelaten tot verblijf zodat hun verblijf in België van bij aanvang steeds illegaal, minstens precair is geweest. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partijen geboren en getogen zijn in Armenië, alwaar zij ruim 24 jaar hebben verbleven en waar zij ook gewerkt hebben (blijkens hun verzoeken tot internationale bescherming baatte eerste verzoekende partij een drukkerij uit in Armenië en werkte tweede verzoekende partij, die hogere studies farmacie heeft genoten in Jerevan, in een laboratorium waar zij de administratie verzorgde). Zoals de verwerende partij voorts ook niet foutief noch kennelijke onredelijk gemotiveerd heeft, vermochten verzoekende partijen in België slechts werken in afwachting van de behandeling van hun verzoeken tot internationale bescherming. Uit de door hen voorgelegde elementen kan geenszins blijken dat zij in België gewag kunnen maken van enige (diepgaande) sociale of professionele banden derwijze dat dit hen zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Hoewel voorts uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen familieleden hebben die in België verblijven, kan niet aangenomen worden dat zij in Armenië, net gelet op het feit dat zij aldaar geboren en getogen zijn en er ruim 24 jaar verbleven hebben, geen enkel netwerk meer zouden hebben waarop zij indien nodig kunnen terugvallen, temeer uit eerdere verklaringen is gebleken dat zij wel degelijk nog een familiaal netwerk hebben in Armenië (zie arrest RvV nr. 288 398 van 2 mei 2023 waarbij het beroep van verzoekende partijen tegen een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd afgewezen). Anders dan wat verzoekende partijen in het verzoekschrift voorhouden kan – gelet op de feitelijke gegevens die hun zaak kenmerken – geenszins blijken dat zij *“totaal onworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst”*. Ook waar zij erop wijzen dat hun kind in België geboren is, hier naar school gaat en geen enkele band met Armenië heeft gaan zij geheel voorbij aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het loutere feit dat het kind hier geboren is geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat het niet aannemelijk is dat het kind geen enkele band zou hebben met Armenië nu het kind geacht mag worden via zijn ouders een band te hebben met Armenië. Zo motiveert de verwerende partij: *“Dat het kind geen enkele band heeft met Armenië, is niet aannemelijk, noch dat het kind een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat het kind niet eventueel tijdelijk zou kunnen aansluiten op een Armeense school voor de duur van de procedure. Hoewel het kind niet in Armenië is geboren, heeft het kind via de ouders een band met Armenië. Alle gezinsleden hebben de Armeense nationaliteit. Er mag worden van uitgegaan dat de ouders hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Taalverwerving is een cognitief leerproces. Kinderen leren impliciet een taal, zonder dat ze oefeningen maken of grammaticaregels inoefenen. Een kind leert een bepaalde moedertaal dankzij de naaste omgeving. De ouders die de Armeense taal en het schrift machtig zijn, spelen de belangrijkste rol in dit leerproces. Kinderen kunnen spelenderwijze een taal leren en hebben daarvoor geen grammaticaregels en woordenschatlijstjes nodig. Een voorwaarde is wel dat ze veel blootgesteld worden aan de taal. Op deze zeer jonge kinderen ligt geen maatschappelijke druk en ze hebben alle tijd en ruimte om meerdere talen aan te leren. De meeste kinderen leren zonder moeilijkheden hun moedertaal. Het kind wordt ongetwijfeld blootgesteld aan zowel het Nederlands, als aan het Armeens. Kinderen meertalig opvoeden is niet ongewoon, integendeel, wordt zelfs gestimuleerd. Kinderen leren door meertalig opgevoed te worden, taalbegrip en taalgevoel aan. Kinderen die meerdere talen leren op vroege leeftijd, behalen een hoger taalvaardigheidsniveau. Er kan dan ook niet ingezien worden, waarom een eventuele tijdelijke terugkeer naar het moederland, een negatieve impact zou hebben op de (taal-)ontwikkeling van het kind, integendeel. De ontwikkeling van het kind wordt net gestimuleerd door op jonge leeftijd in contact te komen met meerdere talen. Gezien de zeer jonge leeftijd van het kind, kan het kind ongetwijfeld makkelijk aansluiten op het Armeense onderwijssysteem. Een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst betekent niet dat*

dit nadlig zou zijn voor dit kind.” Met hun verwijzing naar hun kind, diens scholing en het gegeven dat hun kind nog nooit in Armenië is geweest, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat niet blijkt dat het kind zich niet zou kunnen aanpassen aan een leven in Armenië en niet in het herkomstland naar school kan. Het kind was op het moment van de eerste bestreden beslissing drie jaar oud en dus nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat het over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Daarenboven kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat aangenomen kan worden dat de ouders het kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het herkomstland hebben bijgebracht, temeer de ouders geboren en getogen zijn in Armenië en pas in 2011 op 24-jarige leeftijd naar België zijn gekomen. Wat de scholing van het kind betreft, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de verwerende partij beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de scholing van het minderjarig kind onderbroken zou worden.

De Raad ziet samen met de verwerende partij niet in waarom hun verblijf en eventuele integratie in België en hun kind verzoekende partijen zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland alwaar zij geboren zijn, decennialang gewoond hebben en aldaar nog een netwerk hebben in te dienen. Door de elementen van hun verblijf, integratie en hun kind te herhalen slagen verzoekende partijen er *in casu* hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat de door hen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. De subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat deze elementen hen wel verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan niet anderszins doen besluiten.

Dat ten slotte, zoals verzoekende partijen voorhouden, een tijdelijke afwezigheid van het Belgische grondgebied met het oog op het indienen van hun aanvraag tot verblijf hun banden en integratie met België zwaar dreigen aan te tasten, is geenszins aannemelijk. Indien er sprake is van een sterke integratie en van sterke banden met België, zoals verzoekende partijen voorhouden, zou verwacht mogen worden dat deze niet teniet worden gedaan louter door een tijdelijke afwezigheid. Verder heeft de verwerende partij gemotiveerd dat het kind van verzoekende partijen ook in het herkomstland naar school kan zodat het betoog dat de scholing langdurig onderbroken zal worden niet opgaat. Verzoekende partijen slagen er niet in met concrete argumenten aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is om gelet op de feitelijke gegevens die hun zaak kenmerken van hen te vragen de aanvraag via de procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Bovendien moet erop worden gewezen dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag zich niet opdrong. De verwerende partij hoeft zich thans nog niet uit te spreken over de kansen op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nadat de aanvraag in het land van herkomst van de verzoekende partijen wordt ingediend. In deze stand van het geding kan niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en dient dus niet te worden onderzocht of de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen van integratie en lang verblijf een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen.

2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie van verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekers op een geïndividualiseerde wijze werd onderzocht. Verzoekende partijen maken met hun betoog gelet op de bespreking hoger geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin maken zij een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.11. Tenslotte voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel. Er is sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Verzoekende partijen brengen echter geen concrete gegevens bij die een vergelijking inhouden van hun situatie met de situatie van de Armeense families waarnaar zij verwijzen en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zichzelf op een andere wijze worden behandeld. Verzoekende partijen beperken zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengen. Het komt de Raad niet toe om door middel van een vage verwijzing naar *'identieke dossiers'* waarin, volgens het verzoekschrift, zou zijn besloten tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet *'omwille van de overweging dat gezinnen met minderjarige kinderen tot een kwetsbare groep behoren'* ambtshalve een vergelijking van de beide situaties te maken. Een schending van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER